

El somriure i l'alegria

Somriure perquè Déu somriu, somriure perquè amb els meus defectes sóc còmic, somriure perquè els altres ho necessiten. Són els tres somriures que cal que caracteritzin un cristià segons Carlo de Marchi.

03/02/2017

"No es pot anunciar l'Evangelí amb cara de funeral". La provocació del Papa Francesc no és una broma casual, i la idea que els cristians no s'han de mostrar tristos no és nova:

"Haurien de cantar cants millors, perquè jo em decideixi a creure en el seu Salvador! Caldria que els seus deixebles tinguessin més aspecte de gent salvada!", deia Nietzsche.

Com ser capaços de somriure, però, quan les preocupacions, la feina, els contratemps petits i els dolors grans són tan freqüents a la vida?

El primer somriure és el fonamental: "Somriu el qui està en els Cels", diu la Bíblia. I encara més: "L'alegria del Senyor serà la vostra força". És el somriure de Déu. L'alegria amb la qual el Creador contempla cadascuna de les seves criatures cal que sigui el fonament sòlid de la serenitat i de la pau de cada un de nosaltres.

Ara bé, no pot ser irreverent pensar que Déu, el Senyor de l'Univers, somrigui? "Déu ha de estimar-nos tant més com més el fem riure", diu un personatge creat per Ray

Bradbury. "Mai no havia imaginat el Senyor com un humorista", li respon algú. La resposta és immediata: "El Creador de l'ornitorinc, del camell, l'estruc i de l'home? Vinga ja!".

El segon somriure és aquell amb el qual em miro a mi mateix. Sense perdre de vista la meva humanitat, els meus límits, que no són necessàriament defectes i no cal que els agafem massa seriosament. El meu Creador m'estima així com sóc, perquè, si m'hagués volgut diferent, m'hagués fet diferent.

"Saber veure l'aspecte divertit de la vida i la seva dimensió alegre, sense prendre-s'ho tot de forma tràgica -va dir una vegada el Papa Benet XVI-, és quelcom molt important, diria que necessari, per al meu ministeri. Un escriptor va dir que els àngels poden volar perquè no es prenen massa seriosament. I nosaltres potser

podríem volar una mica més si no ens donéssim tanta importància".

Somriure és un acte d'humilitat; vol dir que m'accepto a mi mateix i el meu tarannà, romanent allí on sóc amb santa pau. Sense agafar-me molt seriosament, perquè "la serietat no és una virtut. Potser és una heretgia dir que la serietat és un vici, però almenys és una heretgia intel·ligent. Hi ha realment una tendència (una mena de decadència) natural a prendre's seriosament, perquè és l'actitud més fàcil de viure. La solemnitat és pròpia dels homes que no volen esforçar-se; en canvi, una riallada exigeix entusiasme. És fàcil ser tristos, i és difícil ser senzills. Satanàs va caure per la força de la gravetat "(Chesterton).

El tercer somriure és conseqüència dels dos anteriors. És el somriure amb el qual hom acull les altres persones, especialment aquelles amb

que convisc i treballo. Mostrant-los
afecte i sense donar massa
importància a possibles errors o
frecs. Amb rostre alegre, la mare
Teresa de Calcuta, en rebre el Premi
Nobel, va sorprendre el públic fent
aquest suggeriment: "Somrieu, els
uns als altres, dediqueu temps a ser
al costat de les vostres famílies.
Somrieu-vos mútuament".

"El vestit, el somriure i la manera de
caminar revelen com és cada home",
diu el llibre de la Saviesa.

El somriure pot ser veritablement
aquest signe que permeti als altres
reconèixer un cristià.

*Article de Carlo de Marchi, Vicari de
l'Opus Dei per a Itàlia centre-sud.*

dev.opusdei.org/ca/article/el-somriure-i-lalegria/ (06/08/2025)